

Θοδωρής Βουρεκάς, Πρωτοβουλία Αγώνα 2014 - Έξω από το ευρώ και την ΕΕ

Ο Θοδωρής Βουρεκάς μέλος της «Πρωτοβουλίας Αγώνα 2014 - έξω από το ευρώ και την ΕΕ» μιλά για την κοινωνικοπολιτική μετωπική κίνηση που επιδιώκει να συμβάλει στην εμφάνιση ενός διακριτού πόλου καθολικής άρνησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αντιδρώντας στην Ελληνική Προεδρία. Και ξεκαθαρίζει πως η παραμονή στην ΕΕ σημαίνει μνημόνιο για πάντα και ειδικά για την υπερχρεωμένη Ελλάδα επιτήρηση δεκαετιών.

Συνέντευξη στον **Γιάννη Ελαφρό**

Δώστε μας μια εικόνα του τι είναι «Πρωτοβουλία Αγώνα 2014 για την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ».

Η Πρωτοβουλία, που η ιδρυτική της Συνέλευση έγινε στις 24-1-2014, είναι μια κοινωνικοπολιτική μετωπική κίνηση που επιδιώκει να συμβάλει με τη μεγαλύτερη δυνατή συγκέντρωση δυνάμεων στην εμφάνιση ενός διακριτού πόλου καθολικής άρνησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Φιλοδοξούμε ο πόλος αυτός να εκφραστεί πολιτικά, κοινωνικά, λαϊκά και μαζικά τώρα! Είναι κάτι που εκτιμήσαμε ότι ευνοείται από το πλαίσιο ανάληψης της ελληνικής προεδρίας στο πρώτο εξάμηνο του 2014. Αν θέλουμε να μιλήσουμε ακόμη πιο προοπτικά, η «Πρωτοβουλία Αγώνα 2014» θέλει να γίνει αφετηρία για την ανάδυση ενός μαζικού μαχητικού λαϊκού κινήματος που να εναντιώνεται ριζικά και συγκρουσιακά με την Ευρωζώνη και την ΕΕ συνολικά. Φυσικά, επιδιώκουμε την ανάδυση ενός τέτοιου κινήματος για να αντιπαλέψουμε αποφασιστικά και αποτελεσματικά τις ανελέητες πολιτικές της ΕΕ, που η ίδια ενορχηστρώνει με πρωτοφανή ένταση στη χώρα μας, έχοντας πάντοτε και τη συνηγορία της ελληνικής ολιγαρχίας.

Από ποιους αποτελείται και ποιους επιδιώκει να συσπειρώσει;

Από πολιτική άποψη η «Πρωτοβουλία Αγώνα 2014» διεκδικεί τη στήριξή της από όλες τις πολιτικές οργανώσεις, τα κόμματα και τις εκφράσεις της Αριστεράς, που παλεύουν ενάντια στην ΕΕ. Πιο συγκεκριμένα φιλοδοξούμε να συσπειρώσουμε δυνάμεις, συλλογικότητες και αγωνιστές, που παλεύουν για τη διπλή έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, εκείνες τις δυνάμεις που προσβλέπουν σε μια στρατηγική συνολικής διάλυσής της, ως αντιδραστικού μορφώματος του κεφαλαίου, αυτές που συμπυκνώνουν κατά προτεραιότητα την πολιτική τους στο ζήτημα της εξόδου από το ευρώ, όπως και εκείνες που αντιπαλεύουν τις επιλογές και τις πολιτικές της ΕΕ, μη θεωρώντας ακόμη ώριμο πολιτικά ζήτημα την έξοδο απ' την ΕΕ. Επομένως η «Πρωτοβουλία Αγώνα 2014» φιλοδοξεί να συσπειρώσει δυνάμεις, συλλογικότητες κι αγωνιστές, που συγκρούονται με τις λογικές του «ευρωπαϊκού μονόδρομου» και εναντιώνονται στην ΕΕ, χωρίς καμιά αυταπάτη ότι αυτή μπορεί να αλλάξει, να μεταρρυθμιστεί ή να μεταμορφωθεί σε όφελος των λαών. Από κοινωνικοπολιτική άποψη επιζητούμε τη συμμετοχή όλων εκείνων των συλλογικοτήτων και αγωνιστών που έχουν προσανατολισμό ρήξης και εναντίωσης με την ΕΕ. Αναφέρομαι δηλαδή σε συνδικαλιστικά σχήματα, σε κινήσεις στις γειτονιές, σε ομίλους πολιτικοθεωρητικής αναζήτησης. Ακόμη προσδοκούμε τη συνάντησή μας στη δράση και τους αγώνες με όλους εκείνους τους μαζικούς λαϊκούς φορείς που έχουν αντι-ΕΕ προσανατολισμό. Αυτή τη φορά αναφέρομαι προφανώς σε σωματεία, σε λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές και γενικότερα σε

κοινωνικές οργανώσεις.

Διατυμπανίζετε την ανάγκη να βγει η Ελλάδα από το ευρώ και την ΕΕ. Προϊόν ιδεολογικής εμμονής ή συγκεκριμένης αναγκαιότητας;

Το δίλημμα «ιδεολογική εμμονή ή αναγκαιότητα» είναι κατά τη γνώμη μου δίλημμα μιας άλλης εποχής, χωρίς να παραγνωρίζω τη δύναμη και την αντοχή των πολιτικών μύθων, όπως για το «κοινό ευρωπαϊκό μας σπίτι». Σήμερα όμως ζούμε μια εργασιακή και κοινωνική κόλαση, μια επιστροφή σε συνθήκες «πρωταρχικής συσσώρευσης» του 19ου αιώνα. Έχω μάλιστα την αίσθηση ότι πολύ γρήγορα ο Ντίκενς θα χωριά μπροστά στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα που βιώνουμε, αν επιτρέψουμε τη συνέχιση των εφαρμοζόμενων πολιτικών, που η ίδια η ΕΕ ενορχηστρώνει. Άλλωστε, τα δύο από τα τρία μέλη της τρόικας εφαρμόζουν με γραφειοκρατική ακρίβεια τις εντολές της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Νομίζω πως ισχύει κατά γράμμα η διατύπωση που περιέχεται στη διακήρυξή μας «Η ΕΕ είναι ο δρόμος ενοποίησης των αστικών τάξεων ενάντια στις εργατικές τάξεις και στους λαούς». Ο καθένας μας καταλαβαίνει ότι η κοινωνική λεηλασία που ζούμε είχε και έχει ως ζωτική προϋπόθεση τη δύναμη πυρός και τις πλάτες της ΕΕ. Καμιά αστική τάξη από μόνη της δε θα μπορούσε σε μια νύχτα να σβήσει κυριολεκτικά τις εργατικές και κοινωνικές κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα, όπως έγινε στη χώρα μας.

Τα πραγματικά κέντρα λήψης αποφάσεων στην ΕΕ είναι πλήρως περικλειστά και στεγανοποιημένα από κάθε ίχνος λαϊκής παρεμβολής

Ναι, αλλά τώρα με τις ευρωεκλογές μας λένε ότι μπορούμε να καθορίσουμε το μέλλον της ΕΕ. Δεν ισχύει;

Υπάρχει πλέον γνώση και όχι απλώς πολιτική εκτίμηση πως η ΕΕ δε μεταρρυθμίζεται σε όφελος των λαών. Τα πραγματικά κέντρα λήψης αποφάσεων στην ΕΕ είναι πλήρως περικλειστά και στεγανοποιημένα από κάθε ίχνος κοινωνικής επίδρασης και λαϊκής παρεμβολής. Ας δούμε τις δύο βασικές δομές της. Η περίφημη Κομισιόν (Ευρωπαϊκή Επιτροπή) ούτε εκλέγεται ούτε ελέγχεται, ούτε καν με τον κλασικό, αστικό, κοινοβουλευτικό τρόπο. Είναι γνωστό τοις πάσι πως το Ευρωκοινοβούλιο έχει εντελώς διακοσμητικό ρόλο και ασκεί μηδενικό έλεγχο στα πεπραγμένα της Επιτροπής και στα άλλα ευρωπαϊκά όργανα. Αντίθετα όλα τα νομοθετήματα της Κομισιόν σχεδιάζονται και εγκρίνονται μέσα από την άμεση θεσμοθετημένη συμμετοχή εμπειρογνομόνων των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, που έχουν την πρώτη και τελευταία λέξη στην κυριολεξία. Επιπλέον, η λεγόμενη ανεξαρτησία της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας ισοδυναμεί με το γεγονός πως οι νομισματικές και χρηματοοικονομικές πολιτικές χαράζονται σε αποκλειστική διαβούλευση με τις μεγάλες ιδιωτικές ευρωπαϊκές τράπεζες και τα αντίστοιχα λόμπι χωρίς τον παραμικρό έλεγχο.

Πώς προδιαγράφεται το μέλλον εντός της ΕΕ;

Το περιγράφει η τελευταία Ευρωσυνθήκη. Πρόκειται για τη «Συνθήκη για τη Σταθερότητα, τον Συντονισμό και τη Διακυβέρνηση στην ΟΝΕ», που ισχύει από 1.1.2014. Οι προβλέψεις της συνθήκης αυτής είναι αποκαλυπτικές και μάλιστα με τη βιβλική έννοια! Η συγκεκριμένη συνθήκη προβλέπει μεταξύ άλλων και τα εξής απολύτως ενδεικτικά: Πρώτο, τα κράτη μέλη της Ευρωζώνης δεν μπορούν να έχουν έλλειμμα πάνω από το 0,5% του ΑΕΠ, δηλαδή επιβολή αιώνιας λιτότητας και περικοπών! Μάλιστα για χρέος μεγαλύτερο από 60% οφείλουν να το μειώνουν κατά το 1/20 κάθε έτος και μάλιστα με συνταγματική, κατά προτίμηση, νομοθετική κατοχύρωση. Ταυτόχρονα, θεσμοθετείται αυστηρή επιτήρηση και

προβλέπονται σοβαρά πρόστιμα (0,1% του ΑΕΠ τον χρόνο). Η παραμονή επομένως της χώρας μας στην ΟΝΕ-ΕΕ σημαίνει με απλούς υπολογισμούς ένα μνημόνιο κάθε χρόνο. Δεύτερο, για τις χώρες όπως η Ελλάδα, που έχουν δανειστεί από ευρωπαϊκούς μηχανισμούς, ο κανονισμός 472 της συνθήκης προβλέπει πως θα μπαίνουν σε καθεστώς αυξημένης εποπτείας-επιτροπείας μέχρι να ξεπληρώσουν το 75% των δανείων τους. Για τη χώρα μας αυτό σημαίνει επιτροπεία πάνω από μισό αιώνα!

Μεγάλη κινητοποίηση στις 1 Απρίλη ενάντια στο Εκοφίν

Ο δρόμος της κοινωνικής απελευθέρωσης

Ποιοι είναι οι επόμενοι μεγάλοι σταθμοί στη δράση σας;

Προετοιμαζόμαστε για δυο μεγάλες κινητοποιήσεις. Η πρώτη είναι η συμμετοχή μας στο συλλαλητήριο στις 22 Μάρτη στην Αθήνα, παγκόσμια ημέρα κατά του φασισμού και του ρατσισμού. Δεν είναι μόνο τα ρατσιστικά εγκλήματα, όπως η Λαμπεντούζα και πιο πρόσφατα το δικό μας Φαρμακονήσι, που συνοδεύουν τις αντιμεταναστευτικές πολιτικές της ΕΕ, δεν είναι μόνο η καταστροφική για τους λαούς οικονομική διακυβέρνηση της ΕΕ που εκτρέφει τον φασισμό. Αυτό που τώρα ξεχειλίζει το ποτήρι είναι η απροσημάτιστη συνεργασία της με τους φασίστες και ναζιστές στην Ουκρανία, που μετέχουν στη μεταβατική πραξικοπηματική κυβέρνηση, με τις δικές της ευλογίες, στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών της επιδιώξεων. Η δεύτερη κινητοποίησή μας είναι η διοργάνωση διαδήλωσης και πορείας την 1η Απρίλη με αφορμή την άτυπη Συνοδο του Εκοφίν στην Αθήνα στις 1 και 2 Απρίλη, καθώς και άλλες πολύμορφες εκδηλώσεις.

Αρκεί η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ; Και μετά τι;

Είναι σίγουρο ότι δεν αρκεί. Αποτελεί όμως την αναγκαία προϋπόθεση για να βρουν λύση όλα τα μεγάλα ζητήματα, δηλαδή για σταθερή και μόνιμη εργασία, για αξιοπρεπείς μισθούς, για πρόσβαση όλων στα δημόσια αγαθά, αλλά ακόμη και για δημοκρατία, κοινωνική αλληλεγγύη και πολιτισμό για όλο τον λαό. Είναι όμως και μια ανατρεπτική αφετηρία που θα διαμορφώσει μια ιδιαίτερη δυναμική, αφού θα επιφέρει ρωγμές σε μια από τις βασικές σταθερές του κεφαλαίου στη χώρα μας και στην Ευρώπη. Χρειάζεται όμως παραπέρα, η ρήξη και έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ να πλαισιωθεί από μια σειρά λαϊκές διεκδικήσεις με άμεσες και κυρίαρχες πλευρές την κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων, καθώς και τη μονομερή διαγραφή του χρέους. Όλα τα παραπάνω χρειάζεται να υποστηριχθούν από ένα λαϊκό, μαζικό κίνημα με πυρήνα τα εργατικά δικαιώματα και έναν λαό που θα συγκροτείται και θα οργανώνεται με βάση τα δικά του αυτοτελή συμφέροντα. Η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ είναι κατά τη γνώμη μας εξίσου αναγκαία προϋπόθεση για να υπάρξει ένας άλλος δρόμος, έξω από αυτόν του κεφαλαίου, της εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας. Ένας δρόμος για μια ανθρωποκεντρική κοινωνία, για την καθολική κοινωνική απελευθέρωση. Ένας δρόμος για μια άλλη «παγκοσμιοποίηση», που θα υλοποιείται από μια συνεργασία λαών και χωρών, με ισοτιμία και δικαιοσύνη, στη βάση των λαϊκών αναγκών και δικαιωμάτων στην Ευρώπη, στη Μεσόγειο, στα Βαλκάνια και προοπτικά σε όλο τον κόσμο.

Δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ**, 16.3.2014